

Részletek a Bökversnaplóból, 1985-1995

Évtizedeken át meg tudtam élni abból, hogy költő vagyok. Igaz, nem futotta semmi flancra... Az utolsó pár évben muszáj volt elhelyezkedni, hogy legyen valami nyugdíj-alamizsnám villanyszámlára, kenyérre, villamosjegyre. Megvan, szabadon dolgozhatok megint. És most, hogy sikerült ezt a kötetet kiadnom, vérszemet kaptam. Van a fiókomban egy vaskos paksaméta „bökvers”, olyan gonosz kis szatírák, amikkel fiatal költőként indultam... Akik olvasták, lektorok, szerkesztők, nagyokat röhögtek, hú-húztak, de mind azt mondta: őket nem fogják miattam páros lábbal kirúgni... Hát majd – most sikerült újabb szponzort találnom – kiadom azt is, mert hosszú az ábécé, az alkoholizmus, a bűnözés mellett tömött sorban keringenek körülöttünk a bajok. A lírikusnak, ha rendes ember, nem pengetni kell most finoman, hanem vadul dobolni, harsányan trombitálni.

Sz. G.: Piások Bicskakönyve. Pesti Riport, 1996. február 20. p. 4.

Popper Péter 2005-ben megjelent profán verseskönyvében (Kinyílt az Ég?) megjelentette 13 bökversemet. A klasszikus költők társaságában az élő költők közül engem tisztelt meg eme meglepetés-közléssel, s Villont emlegető magyarázatában Ladányi és Tarbay Ede mellett Soós Zoliként emleget, bár az életben soha nem találkoztunk. A magyarázatból érdemes még a következőket idézni: „Az ördög tudja, miért olyan üdítő, ha valaki ledobja a művész ájtatos vagy világfájdalmas, vagy önsajnáló maszkját. Olyan, mintha friss levegő áradna be egy fülledt szobába.”

Részlet Soós Zoltán kéziratos visszaemlékezéseiből